

IS DE VOGEL WEL EEN VOGEL?

Het eerste dat ik ooit van Cornelia Bruinewoud zag staat me nog goed bij: een verzameling aluminium bakken met elk daarin een stuk steen, in het water. Boven elke bak hing een lampenpeertje. Het leek me vrij eenvoudig om deze installatie te 'ontcijferen': water en steen verwijzen samen natuurlijk naar erosie, en de kunstenaar zet (vrij letterlijk) een spotlight op de invloed van tijd op het fysieke. Maar dit kunstwerk, *Wachten op de bergen*, kon helemaal niet zo makkelijk samengevat worden, besepte ik direct daarna. De titel wees een heel andere kant op dan erosie, en de installatie had eigenlijk ook opvallend veel weg van een soort broedmachine: licht en water, en dan wordt die steen uiteindelijk wel een berg.

Tijdens de opening van **INTIME** sta ik weer tegenover kunst van Cornelia Bruinewoud. *Wachten op de bergen* is er deze keer niet bij, maar er hangen veel schilderijen die minstens zo intrigerend zijn. Ze tonen landschappen, of ze lijken in elk geval op landschappen, op een manier die net zo abstract is als figuratief. Twee bergen bijvoorbeeld zijn twee donkere, verticale vormen die vanaf de 'bodem' van het schilderij rijzen. Op de bovenste helft van het doek hangen twee lichtere, horizontale vormen: twee wolken. Soms lijkt een berg of een ander landschapselement bij Bruinewoud weggelopen uit de achtergrond van een oud schilderij, of uit een illustratie uit een kinderboek. Maar vaak doen ze zich ook bijna legenda of pictogram-achtig aan, zoals op *Twee bergen, twee wolken*. De titel legt uit waar je naar kijkt; het onderwerp is teruggebracht tot het allernoodzakelijkste. Onder andere om die reden zijn het zelden figuratieve kunstenaars

naar wie de gedachten afdwalen. In Bruinewouds schilderijen echoën eerder de meesters van de abstractie: Newman, Rothko en vooral Mondriaan.

Het is toch omschakelen: hoe kunnen deze schilderijen van dezelfde kunstenaar zijn als *Wachten op de bergen*? Die vraag is even verwarrend, maar wel op een fijne manier: langzaam krijg ik het idee dat de schilderijen op eenzelfde manier werken. Je denkt dat je weet waar je naar kijkt, tot je moet toegeven dat het werk zich aan je interpretatie onttrekt. De grond onder je voeten is weg en je moet opnieuw kijken; blijven kijken. Een mooi voorbeeld is het schilderij *Moment*: op een rij een ronde, zwarte, een verticale, roodbruine en een verticale, iets donkerbruinere vorm. Bovenop de middelste staat een zwarte bol: een rotsblok, zoals je die in Looney Tunes-tekenfilms ziet waarin een coyote de bizar snelle vogel Roadrunner probeert te vangen door 'm met die rots te pletten. Bruinewouds rotsblok helt vervaarlijk over, alsof-ie elk moment van de berg kan rollen. Boven de top daarnaast vliegt een vogel: schematisch weergegeven, een soort V, gemaakt van twee vleugels, precies zoals je ze vaak in hoog in de lucht ziet. Ik denk: dit is nog best een figuratief schilderij. Maar dan valt die linkse vorm weer op, schijnbaar in de lucht zwevend. Is het een zwarte wolk, of kijk ik van bovenaf naar een stuk land? Brengt Bruinewoud verschillende perspectieven bij elkaar, of zijn die bergtoppen eigenlijk liggende stukken land? Is die vogel wel een vogel?

MAARTEN BUSER (AUTEUR/GALERIE-ASSISTENT)

